**Περιγράφετε τον εαυτό σας ως «διά βίου λάτρη του Σέρλοκ Χολμς». Πώς ξεκίνησε αυτή η ιδιαίτερη σχέση με τα βιβλία του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ;**

Θυμάμαι ότι αγόρασα το πρώτο μυθιστόρημα με τον Σέρλοκ Χολμς –τη *Σπουδή στο Άλικο*- σε ένα παζάρι της εκκλησίας στο ανατολικό Λονδίνο, όταν ήμουν κάπου 12 ετών (δεν ξέρω αν διοργανώνετε τέτοια παζάρια στη Βραζιλία, αλλά στην Αγγλία ήταν ένας τρόπος να μαζευτούν χρήματα για την τοπική εκκλησία, όπου οι ενορίτες έφερναν πράγματα που δεν ήθελαν πια, όπως ρούχα και βιβλία, και τα οποία πωλούνταν για μικροποσά). Οι ιστορίες του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ με κέρδισαν αμέσως, οπότε αρχικά διάβασα όσα βιβλία του βρήκα στη δημοτική βιβλιοθήκη και έπειτα άρχισα να τα αγοράζω. Αυτό που δεν μπορώ πλέον να θυμηθώ είναι γιατί αγόρασα το βιβλίο. Μάλλον κάτι γνώριζα για τον Σέρλοκ Χολμς και ήθελα να μάθω περισσότερα, αλλά δεν ξέρω σε τι οφειλόταν η αρχική μου παρόρμηση – ίσως στις ταινίες του 1940 με τον Μπάζιλ Ράθμποουν που έβαζε η τηλεόραση τα απογεύματα.

**Πέρα από την προσωπική σας συλλογή (έχουμε ακούσει ότι είναι τεράστια!) βιβλίων σχετικών με τον Σέρλοκ Χολμς, τι είδους έρευνα κάνατε για τη σειρά *Περιπετειών του Νεαρού Σέρλοκ Χολμς*;**

Χρειάστηκε να κάνω πολλή έρευνα για τον τρόπο ζωής κατά τη δεκαετία του 1860. Για παράδειγμα, δεν μπορούσα, προφανώς, να βάλω τον Σέρλοκ και τους φίλους του να τριγυρνάνε με αμάξια ή μηχανάκια, αλλά ανακάλυψα ότι ακόμα και ο μηχανισμός των ποδηλάτων με αλυσίδα δεν εφευρέθηκε παρά γύρω στο 1870, οπότε οι χαρακτήρες συνήθως ιππεύουν άλογα όταν πρέπει να μετακινηθούν. Έπρεπε επίσης να κάνω έρευνα σχετικά με τα όπλα – οι σφαίρες και οι κάννες με αυλάκωση μόλις άρχιζαν να χρησιμοποιούνται ευρύτερα, ενώ τα περισσότερα όπλα της περιόδου έριχναν μολύβδινα σφαιρίδια που ήταν τυλιγμένα με χαρτί κατά το γέμισμα. Αυτές οι λεπτομέρειες με βοήθησαν να κάνω τα βιβλία πιο ρεαλιστικά.

**Τι περιλαμβάνει η συλλογή σας; Έχετε και συλλεκτικά αναμνηστικά;**

Συλλέγω κυρίως έργα μυθοπλασίας που χρησιμοποιούν τον Σέρλοκ Χολμς ως χαρακτήρα και έχω αρκετές εκατοντάδες από δαύτα, όμως παράλληλα συλλέγω και βιβλία λογοτεχνικής κριτικής που αναλύουν τις ιστορίες του Σέρλοκ Χολμς. Εκείνα που κυρίως τραβούν το ενδιαφέρον μου είναι όσα λειτουργούν με βάση την υπόθεση ότι ο Σέρλοκ Χολμς υπήρξε, κατά κάποιον τρόπο, πραγματικό πρόσωπο – προσπαθούν μάλιστα να καταλήξουν αν φοίτησε στο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ ή της Οξφόρδης, αναλύοντας τα αρχεία παρακολούθησης από το 1860 μέχρι το 1880 και αναζητώντας κάποιον με το επίθετο «Χολμς». Ακόμα και η γνωστή συγγραφέας βιβλίων μυστηρίου Ντόροθι Λ. Σέγιερς (δημιουργός του χαρακτήρα Lord Peter Wimsey) επιδιδόταν στο συγκεκριμένο άθλημα.

**Υπήρξε κάποιο άλλο μυθιστόρημα με τον Σέρλοκ Χολμς που σας ενέπνευσε;**

Ανά τα χρόνια έχω μαζέψει πολλά βιβλία άλλων συγγραφέων που χρησιμοποιούν τον χαρακτήρα του Σέρλοκ Χολμς. Ορισμένα είναι φρικτά, τα περισσότερα είναι αρκετά καλά, αλλά αυτά που προτιμώ προσωπικά είναι το *Giant rat of Sumatra* του Ρίτσαρντ Λ. Μπόουερ, το *West End Horror* του Νίκολας Μέγιερ, καθώς και τα *I, Sherlock*, *The private life of John H. Watson* και *The revenge of the hound* του Μάικλ Χάρντγουικ.

**Πώς προέκυψε η ιδέα για τη σειρά βιβλίων με τον νεαρό Σέρλοκ; Υπό ποιους όρους σάς επέτρεψε να τα γράψετε η οικογένεια του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ; Υπάρχουν περιορισμοί ή είχατε το ελεύθερο να χρησιμοποιήσετε τον χαρακτήρα κατά το δοκούν;**

Ήθελα από καιρό να γράψω ένα δικό μου βιβλίο με πρωταγωνιστή τον Σέρλοκ Χολμς, αλλά δε μου είχε περάσει ποτέ η ιδέα να γράψω για τα νεανικά του χρόνια. Πάντοτε θεωρούσα ότι θα έγραφα –όπως όλοι οι άλλοι– ένα βιβλίο με τον ίδιο ως ενήλικα. Αυτό που συνέβη ήταν ότι ο ατζέντης μου, ο Ρόμπερτ Κίρμπι, εκπροσωπεί επίσης τους κληρονόμους του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ και τους είχε επιστήσει την προσοχή σε δύο πράγματα – πρώτον, ότι είχαν υπό τον έλεγχό τους έναν από τους γνωστότερους λογοτεχνικούς χαρακτήρες όλων των εποχών και, δεύτερον, ότι η αγορά βιβλίων για τους νεαρούς ενηλίκους (Young Adult) είχε ανάγκη απεγνωσμένα από καλογραμμένα βιβλία με δυνατούς χαρακτήρες. Αφού είχαν συμφωνήσει ότι μια σειρά βιβλίων για τα νεανικά χρόνια του Σέρλοκ Χολμς ήταν μια καλή ιδέα, μου τηλεφώνησε και με ρώτησε αν ενδιαφερόμουν να το αναλάβω. Δε χρειάστηκε να ρωτήσει δεύτερη φορά.

**Πόσο καιρό σάς παίρνει να γράψετε τα βιβλία; Τι διαδικασία ακολουθείτε;**

Συνήθως έχω γύρω στους έξι μήνες για να σχεδιάσω την πλοκή και να γράψω το κάθε βιβλίο, αν και ο εκδότης θα μου δώσει περισσότερο χρόνο για το πέμπτο και το έκτο της σειράς, μια και τώρα έχουμε εξασφαλίσει ένα ικανοποιητικό κοινό. Οι έξι μήνες συνήθως μοιράζονται ως εξής: Περνάω έναν μήνα φτιάχνοντας την πλοκή και πέντε μήνες γράφοντας το ίδιο το βιβλίο. Όταν φτιάχνω την πλοκή, γράφω τι συμβαίνει σε κάθε κεφάλαιο, πού συμβαίνει και ποιοι χαρακτήρες συμμετέχουν – έτσι έχω έναν γρήγορο τρόπο να ελέγξω αν έχω αφήσει απ' έξω κάποιον χαρακτήρα για μεγάλο χρονικό διάστημα.

**Σας απασχολούσε η γνωστή προσωπικότητα του ενήλικου Χολμς όταν τον γράφατε ως νεαρό αγόρι;**

Θα μπορούσα να στηρίξω με αρκετά πειστικά επιχειρήματα ότι ο ενήλικος Χολμς είναι ψυχικά διαταραγμένος – υποφέρει, το λιγότερο, από ιδεοψυχαναγκαστική εμμονή, καθώς και μανιοκατάθλιψη. Ο πυρήνας των βιβλίων που γράφω είναι η πορεία ενός σχετικά φυσιολογικού αγοριού μέχρι τη μεταμόρφωσή του στον δυσλειτουργικό ενήλικα που όλοι γνωρίζουμε. Γνωρίζω πώς τελειώνει το ταξίδι, αλλά εξιστορώ την πορεία.

**Πιστεύετε ότι ένα τόσο περίπλοκο (όσο και συναρπαστικό) μυαλό μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μιας δύσκολης παιδικής ηλικίας;**

Πιστεύω ότι ο Σέρλοκ πρέπει, πράγματι, να πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια. Η δική μου εξήγηση περιστρέφεται γύρω από την απουσία μιας ισχυρής πατρικής φιγούρας (ο πατέρας του πάει στην Ινδία με τον Βρετανικό Στρατό) και την προσπάθεια του Σέρλοκ να γεμίσει αυτό το κενό με δύο ψευδο-πατρικές φιγούρες – μία που του δείχνει πώς να σκέφτεται λογικά και αναλυτικά και μία που του δείχνει πώς να καλλιεργεί την καλλιτεχνική του φύση και να είναι μποέμ. Η σύγκρουση μεταξύ των δύο αυτών άκρων θα τον διχάσει νοητικά.

**Σας βοήθησε η εμπειρία σας από τη συγγραφή βιβλίων στο σύμπαν του Doctor Who και του Torchwood να γράψετε τα βιβλία του νεαρού Σέρλοκ Χολμς; Αν ναι, πώς;**

Κατά κάποιον τρόπο, τα βιβλία του Doctor Who και του Torchwood πράγματι με βοήθησαν. Μου έμαθαν πώς να γράφω γρήγορα και να παραδίδω κείμενο που δεν είχε ανάγκη από πολλές διορθώσεις – ικανότητες οι οποίες αποδεικνύονται χρήσιμες όταν κανείς γράφει μια

σειρά βιβλίων για νεαρούς ενήλικες και αξιώνει να βγάζει ένα κάθε έξι μήνες. Μου έμαθαν επίσης πώς να παίρνω έναν υπάρχοντα χαρακτήρα και να εξερευνώ διαφορετικές όψεις του.

**Ποιες είναι οι ομοιότητες και οι διαφορές μεταξύ της σειράς βιβλίων και της ταινίας με τον νεαρό Σέρλοκ Χολμς;**

Η ταινία δε μου άρεσε όταν πρωτοβγήκε και, για να είμαι ειλικρινής, ο χρόνος δεν έχει βελτιώσει τη γνώμη μου. Πιστεύω ότι έχει δύο βασικά προβλήματα: Πρώτον, εμφανίζει στην ιστορία τον Τζον Ουότσον και τον καθηγητή Μοριάρτι χρόνια πριν από την εποχή που θα έπρεπε να διασταυρωθούν με τον Σέρλοκ και, δεύτερον (πιθανώς σημαντικότερον), εμφανίζει τον νεαρό Σέρλοκ σχεδόν πανομοιότυπο με τον μεγαλύτερο εαυτό του. Δεν υπάρχει χώρος για ανάπτυξη του χαρακτήρα.

**Έχετε δεχτεί κάποια αρνητική κριτική από τους πιο συντηρητικούς, φανατικούς αναγνώστες του Χολμς. Ποια είναι η γνώμη σας; Τι θα θέλατε να τους πείτε;**

Κατανοώ την κριτική των συντηρητικών αναγνωστών και πιθανότατα, αν έγραφε κάποιος άλλος αυτή τη σειρά, θα ένιωθα κι εγώ όπως κι εκείνοι. Το πρόβλημα είναι ότι θέλουν τα πάντα να είναι ακριβώς όπως θα τα έγραφε ο ίδιος ο Κόναν Ντόιλ την εποχή του, αλλά οι εποχές και το στιλ της μυθοπλασίας έχουν αλλάξει. Θα ήθελα ωστόσο να τους επισημάνω ότι προσπαθώ απεγνωσμένα να μην έρχομαι σε αντίθεση με οτιδήποτε έγραψε ο Ντόιλ και επιχειρώ να εξηγήσω πώς ο Σέρλοκ Χολμς απέκτησε όλες εκείνες τις ικανότητες με τις οποίες τον εμφάνισε ο δημιουργός του – το μποξ, την ξιφασκία, τις πολεμικές τέχνες, τη χημεία, το παίξιμο του βιολιού... Είναι λογικό ότι ο Σέρλοκ Χολμς πρέπει κάπου να τα έμαθε όλα αυτά και, το ακόμα σημαντικότερο, πρέπει να υπήρχε κάποιος λόγος για να τα μάθει. Οι συντηρητικοί «Σερλοκιανοί» τείνουν να πιστεύουν είτε ότι ο Χολμς δεν υπήρξε ποτέ παιδί είτε ότι ήταν ίδιος ως παιδί και ως ενήλικας. Για μένα κάτι τέτοιο στερείται λογικής.

**Προσπαθήσατε ποτέ να μιμηθείτε το συγγραφικό στιλ του Κόναν Ντόιλ; Σε ποιον βαθμό χρησιμοποιείτε το δικό σας στιλ στη σειρά;**

Υπήρξε κάποια περίοδος περίπου πέντε λεπτών, όταν άρχισα να γράφω το πρώτο βιβλίο, που αναρωτήθηκα αν έπρεπε να αντιγράψω το ιδιαίτερα χαρακτηριστικό στιλ του Κόναν Ντόιλ, αλλά αποφάσισα ότι δεν ήταν καλή ιδέα. Θέλαμε τα βιβλία να προσεγγίσουν το κοινό των 10-14 ετών ανά τον κόσμο και η δύσκολη, ενίοτε φλύαρη βικτοριανή γραφή μπορεί να απέτρεπε πολύ κόσμο από το να διαβάσει τα βιβλία. Άλλωστε, το συγκεκριμένο στιλ υποτίθεται ότι είναι το ύφος γραφής του Τζον Ουότσον, καθώς αφηγείται τις ιστορίες, και δε θα μπορούσε να είναι παρών για να αφηγηθεί τα νεανικά του χρόνια (εκτός αν επρόκειτο για ιστορίες που του είχε πει ο ίδιος ο Χολμς, γεγονός που θα περιόριζε σημαντικά το γράψιμο). Επέλεξα, λοιπόν, να γράψω τα βιβλία σε ένα σχετικά σύγχρονο ύφος, την αφήγηση στο τρίτο πρόσωπο, αλλά πάντοτε από την οπτική του Σέρλοκ. Από την άλλη, από καιρό σε καιρό πετάω διακριτικά μέσα μερικές απαρχαιωμένες λέξεις, απλά για να θυμίζω στον αναγνώστη ότι δεν πρόκειται για μια ιστορία που εκτυλίσσεται στη σύγχρονη εποχή.

**Προσπαθείτε να σκέφτεστε σαν να είστε ο χαρακτήρας; Πώς μπορεί κανείς να μιμηθεί τις νοητικές διεργασίες ενός τόσο λαμπρού μυαλού;**

Στο σχολείο ήμουν μάλλον μοναχικός, δεν είχα πολλούς φίλους, ήμουν καλός σε όσα πράγματα απαιτούσαν λογική και αναλυτική σκέψη, όπως οι φυσικές επιστήμες και τα

μαθηματικά, αλλά έπαιζα επίσης μουσικό όργανο (στην περίπτωσή μου το φαγκότο και όχι το βιολί), υποφέρω από ελαφρά κατάθλιψη και έναν κάποιο ιδεοψυχαναγκασμό. Πιστεύω ότι πάντοτε ένιωθα μια οικειότητα, μια νοερή συντροφικότητα προς τον Σέρλοκ Χολμς – δίχως φυσικά να έχω το λαμπρό του μυαλό, ούτε όμως και τα ακραία συμπεριφοριστικά του προβλήματα, δόξα τω Θεώ.

**Υπάρχουν στη σειρά στοιχεία που προϊδεάζουν την αγάπη του Σέρλοκ Χολμς για τα ναρκωτικά ή την αδέξια συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες;**

Είναι μια πολύ καλή ερώτηση. Δεν μπορώ, φυσικά, να βάζω τον Σέρλοκ να παίρνει ναρκωτικά οικειοθελώς, αλλά βάζω να τον ναρκώνουν άλλοι άνθρωποι στο πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο βιβλίο. Χρησιμοποιούν λάβδανο, που είναι διάλυμα μορφίνης σε αλκοόλ. Η θεωρία μου (που φυσικά ποτέ δε θα εξηγηθεί μέσα στην ιστορία, αλλά είναι λογικά προφανής για όποιον ενδιαφέρεται) είναι ότι τα προβλήματα του Σέρλοκ με τα ναρκωτικά έχουν τις ρίζες τους στις πρώιμες εμπειρίες του από νάρκωση παρά τη θέλησή του. Όσον αφορά την αλλόκοτη συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες, πράγματι θα την εξηγήσω καθώς εξελίσσεται η σειρά. Στα βιβλία αρχίζει να έχει αισθήματα για ένα κορίτσι που λέγεται Βιρτζίνια, αλλά φυσικά η σχέση τους δεν μπορεί να έχει καλό τέλος.

**Ποια σημαντικά χαρακτηριστικά του Σέρλοκ Χολμς επιλέξατε να χρησιμοποιήσετε ή να τονίσετε;**

Κυρίως τη ροπή του προς τη μοναξιά, τη δυσκολία του να κάνει φίλους και την τάση του να υπεραναλύει τα πάντα.

**Ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ δε μας έχει αφήσει πολλά στοιχεία για τα νεανικά χρόνια του Σέρλοκ. Τι πληροφορίες χρησιμοποιήσατε ως σημείο εκκίνησης, πέραν του μεγαλύτερου αδερφού του; Η έλλειψη πληροφοριών σάς βοήθησε ή σας δυσκόλεψε;**

Τα μόνα πράγματα που μας είπε ο Κόναν Ντόιλ για την οικογένεια του Σέρλοκ και τα νεανικά του χρόνια ήταν: (α) ότι είχε έναν αδερφό, (β) ότι η οικογένειά του είχε σχέση με τους γαιοκτήμονες του τόπου καταγωγής τους και (γ) ότι η οικογένειά του είχε κάποια συγγένεια με την οικογένεια των Γάλλων καλλιτεχνών Βερνέ. Αυτά είναι όλα. Έχω μείνει πιστός σε αυτά τα δεδομένα και έχω πλέξει το νέο υλικό ανάμεσα και γύρω από αυτά, δίχως να έρχομαι σε αντίφαση με όσα έγραψε ο Κόναν Ντόιλ και με την ελπίδα να ενισχύσω τη βάση τους.

**Τι πιστεύετε για τη χρήση του Σέρλοκ Χολμς στη σύγχρονη μυθοπλασία, όπως η ταινία του Γκάι Ρίτσι;**

Λάτρεψα την ταινία του Γκάι Ρίτσι. Πιστεύω πως επιχείρησε κάτι εξαιρετικά γενναίο. Πριν από αυτή σχεδόν κάθε άλλη ταινία και τηλεοπτική σειρά χρησιμοποιεί τον Σέρλοκ ως τον σοβαρό χαρακτήρα και τον Τζον Ουότσον ως κωμικό στοιχείο (εκτός από το *Seven per cent solution*, όπου αμφότεροι εμφανίζονται σοβαροί). Η ταινία του Γκάι Ρίτσι άλλαξε αυτή τη δυναμική, κάνοντας τον Σέρλοκ κωμικό και τον Ουότσον σοβαρό – το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικό. Θεωρώ πως η ταινία γράφτηκε από ανθρώπους που γνωρίζουν καλά τον Σέρλοκ Χολμς (αν και η αντίληψή τους για τη βικτοριανή εποχή ήταν λιγάκι αναχρονιστική – βρύσες πάνω στην μπανιέρα;). Η πρόσφατη σειρά του BBC, που φέρνει τον Χολμς στη σύγχρονη εποχή, είναι εξαιρετική – έχω γνωρίσει τον παραγωγό και τον σεναριογράφο και πιστεύω ότι η σειρά γυρίστηκε με πολύ μεράκι και αγάπη. Αποτελεί επίσης ένα δείγμα του πόσο

μπορεί κανείς να αποκλίνει από τον Κόναν Ντόιλ, κι όμως το τελικό αποτέλεσμα να είναι αναγνωρίσιμο.

**Πόσα βιβλία με τον νεαρό Σέρλοκ Χολμς σκοπεύετε να γράψετε; Τι μπορούμε να περιμένουμε στα επόμενα βιβλία;**

Μέχρι στιγμής έχω γράψει οκτώ βιβλία. Η πρόθεσή μου είναι να εξερευνήσω τα σχολικά και πανεπιστημιακά χρόνια του Χολμς, φτάνοντας στο σημείο ακριβώς όπου, σύμφωνα με τον Κόναν Ντόιλ, συναντά τον Ουότσον. Παρά την προηγούμενη δήλωσή μου όμως, συνεχώς λοξοδρομώ. Το δεύτερο βιβλίο φέρνει τον Σέρλοκ στη Νέα Υόρκη, το τρίτο στη Ρωσία και στο τέταρτο μένει τουλάχιστον πιο κοντά, στη Σκοτία. Από εκεί και πέρα ποιος ξέρει; Ίσως έχω τη δυνατότητα να τον στείλω κάποια μέρα στη Βραζιλία ή την Ιαπωνία.

**Βλέπετε ομοιότητες μεταξύ του Χολμς και του τηλεοπτικού χαρακτήρα δρ. Gregory House; Πιστεύετε ότι είναι καλά αναπτυγμένος ως χαρακτήρας;**

Ο δρ. Gregory House είναι εμφανώς βασισμένος στον Σέρλοκ Χολμς. Είναι εθισμένος στα ναρκωτικά, διακρίνει την αλήθεια μέσα από τα ψέματα που του λένε οι υπόλοιποι άνθρωποι, ο πιο στενός του φίλος είναι γιατρός και μένει (όπως βλέπουμε σε κάποιο επεισόδιο) στο διαμέρισμα 221b. Το πρόβλημά μου με τη σειρά *House* είναι ότι κάθε φορά που τη βλέπω είναι σαν να βλέπω το ίδιο επεισόδιο. Εμφανίζεται ένας ασθενής με παράξενα συμπτώματα, όλοι προσπαθούν να κάνουν ανεπιτυχώς διάγνωση, ο ασθενής σχεδόν πεθαίνει, ο House ακούει κάτι που πυροδοτεί μια άσχετη σκέψη στο μυαλό του, υποβάλλει τον ασθενή σε μια σειρά από εξαιρετικά επικίνδυνες θεραπείες ενάντια στις εντολές του αφεντικού του και τελικά, ως εκ θαύματος, ο ασθενής επιβιώνει. Ακόμη περιμένω να συμβεί κάτι διαφορετικό.